

Annemie schrijft
Februari 2009

Wat had ik er naar uitgekeken om nog eens naar Kabondo te gaan, Achieng terug te zien, en vooral ons spiksplinternieuwe weeshuis te bezoeken. Zovele lezingen heb ik gegeven, zo vaak heb ik de laatste tijd over het weeshuis verteld dat mijn eigen nieuwsgierigheid - om eindelijk nog eens ter plaatse te gaan kijken - steeds groter werd. We zouden gaan met een klein groepje: enkele bestuursleden, mijn dochter Josefien (16) en ik.

Eerst vertrok ik nog op reportage naar Bali. Op 3 februari zou ik van die reis thuiskomen, om op 4 februari (mijn verjaardag nota bene) al terug naar Kenia te vertrekken. Maar alles liep anders dan gepland. Zo gaat dat in het leven.

De tweede dag in Bali werd ik ziek - hoge koorts, buikloop, overgeven - en het ging van kwaad naar erger. Een hele week lang heb ik mij overeind gehouden op louter koortswerende middelen en pijnstillers. Tot ik wel moest toegeven - pas de laatste dag in Bali - dat er iets ernstigs aan de hand was.

Op het nippertje kon ik een ziekenhuisopname in Bali vermijden en met veel moeite en pijn geraakte ik thuis. Van de luchthaven ging het recht naar spoedgevallen, waar ik in ellendige toestand arriveerde en mij eindelijk niet langer recht en sterk hoefde te houden.

Dat ik niet naar Kenia kon vertrekken had ik mij in Bali al gerealiseerd. Tot mijn grote spijt en frustratie. Dapper besloot Josefien dan maar zonder mij af te reizen. Ze zou voor mij een schriftje bijhouden zodat ik achteraf toch een beetje zou weten hoe de reis verlopen was.

Dat schriftje heb ik net in één ruk uitgelezen. Het is één lange brief aan mij, waar ik slechts enkele stukjes uit citeer. Mijn dochter heeft voor mij gereisd en rondgekeken, gelachen en geweend, geschreven en gepraat.

"Dag mama," schrijft ze, "Kenia opent mijn wereld. Ik ben zo blij dat ik besloten heb om toch naar hier te komen, ook al ben jij er niet bij.

Het is hier lekker warm. Veel zon en af en toe een spatje regen.

Om half twaalf 's nachts (het is hier twee uur later dan in België) stapte ik de Keniaanse lucht in. Zo zalig!

De volgende dag vertrokken we met de jeep naar Kabondo, waar het weeshuis is. Dat Kenia en België op dezelfde bol liggen vind ik echt niet te geloven.

Aan de kant van de weg trekken ezels karren, lopen vrouwen met manden op hun hoofd, slapen mannen. Vele gezichten kijken op als er ineens een jeep vol blanken langsrijdt.

In Kabondo komt de eerste, echte cultuurschok. Nog maar net uit de auto worden we omsingeld door een grote groep vrouwen die luid zingen en dansen en mijn handen vastnemen. Overweldigd wieg ik mee en zo brengen de vrouwen ons naar het weeshuis – Hope Home (HoHo) - vlakbij Achiengs huis. Ik sta er een beetje verdwaasd bij. Want ik – anders dan jij - heb hier niets concreets gedaan. Ik voel tranen opkomen, maar probeer ze te onderdrukken.

Eerst gaan we naar het gebouw waar de kleintjes en prematuurtjes liggen. Ook daar worden we verwelkomd met nog meer gezang en geschenken als ananassen (heerlijk!), passievruchten, mango's, eieren, levende vissen en kippen. Die avond heb ik echt wel moeten slikken. Zoveel indrukken die ineens op zo'n naief, westers meisje afkomen. Niet gemakkelijk. Mijn zusje Hope had hier kunnen zijn. Wat als Achieng haar niet had opgevangen? Dan was ze gestorven als een heel kleine en zwakke baby.

Met het geld van België worden hier vele levens gered! Hope Home en de zeven landbouwprojecten errond houden 230 gezinnen recht. 1000 mensen !!!

Achieng vertelt over de mentaliteit hier.

"*Sitting* is de nationale hobby," zegt ze verontwaardigd.

Niet iedereen, maar heel veel – vooral – mannen (de vrouwen zorgen voor de kinderen en het huishouden, en bewerken het land) staan 's ochtends op en gaan de hele dag zitten. Achieng zegt dat ze hier – voor Hope Home en de landbouwprojecten – één regel heeft: "*No sitting, only for lunch.*"

Achieng zou eigenlijk naar Nairobi kunnen gaan en daar leven als een echte madame. Maar zij kiest voor het leven hier. Als er een kind 's nachts ziek is, neemt zij het kind in huis of brengt het naar het ziekenhuis. Zij neemt de volledige verantwoordelijkheid en zorgt geweldig goed voor alle kinderen hier. Niet veel mensen zouden het haar nadoen. Na een dag in het weeshuis en het ziekenhuis bezoeken we ook de landbouwprojecten die vanuit België worden gesteund. Daar loop ik, in de Afrikaanse hitte, met een grote, lelijke hoed en een lichte sjaal op mijn armen om maar niet te verbranden. (Dat heeft geloond, dank u, mama!)

Opnieuw overal gezang, drank en Keniaans eten. Trots tonen de mensen ons hun kippen, melkkoeien en stukjes landbouwgrond. Het is teveel om de zeven landbouwprojecten te beschrijven. Maar ik kan je zeggen dat er fantastisch werk geleverd wordt. De lokale mensen gaan daar aan de slag en alles evolueert razend snel. Sommige mensen geloven zelfs dat er magie in het spel is. Omdat er op zo korte tijd zoveel verandert.

's Avonds zitten we gezellig op Achiengs terras te genieten van het prachtige uitzicht. Daar beseft ik hoe zeer ik hier geniet en hoe stom het is om je in België druk te maken over banale zaken. Stel je voor, hier moeten de mensen tien kilometer lopen om vies water te halen.

Ik ben echt blij dat ik hier ben, mama, en misschien is het wel goed dat ik dit zonder jou doe. Nu is het echt 'mijn' reis, en ben ik niet 'het aanhangsel van mijn mama'.

Dit is echt een unieke kans, mama. Ik zie dingen die toeristen niet zien. Ik zie dingen die je niet voor mogelijk houdt. Soms heb ik zo'n raar gevoel, alsof ik het allemaal al heb gezien en tegelijkertijd is alles nieuw.

Maandagmiddag, na enkele dagen hard werken, vertrekken we terug naar Nairobi, naar de geciviliseerde wereld. Wat een schok!

Fijn is wel dat ik me na vijf dagen opnieuw kan wassen. Wat een luxe.

Deze avond gaan we dineren in de Countryclub (gelukkig heb ik mijn mooi wit kleedje bij) en morgen gaan we nog even de toerist uithangen en mini-mini-safari maken. Dat mag wel, na zo hard werken in Kabondo.

Pfff, ik kan wel blijven schrijven, maar dat ga ik niet doen.

Oh ja, om je nog even verder nieuwsgierig te maken, een Keniaanse jongen van 20 heeft zijn liefde voor mij uitgedrukt. Maar meer zeg ik niet, mama, zo kan ik je beter nieuwsgierig maken. Maar geen zorgen, ik breng hem niet mee naar huis.

Ik rond nu af, ik kom snel terug naar België en hoop dat je dan terug uit het ziekenhuis bent. Ik heb gelukkig niet veel aan jou gedacht, in het ziekenhuis, aan Milan en zijn voetbalobsessie, aan papa die het allemaal moet beredderen, aan Hope die hier geboren is, aan de lesvrije week van Jasper en Johanna. Ik was hier en dat was het. Punt. Uit. Ik heb geen moment gehoopt om terug in België te zijn. Ik was ook omringd door schatten van mensen, en denk dat ik eindelijk, na zoveel jaren, van heimwee verlost ben. Eigenlijk wil ik hier niet vertrekken. Het gaat mij om het licht, de zon, de glimlach, het zorgenloze, het spontane, de niet-stress, het imperfecte. In België zeggen de mensen wel: "We mogen gelukkig zijn dat we hier leven." Maar toch beseffen ze het niet echt. Ik heb hier uitersten gezien. De armoede in Kabondo, het lange wandelen voor vuil water, de kapotte kleren en schoenen. Kenia heeft me veranderd. Dat weet ik nu al. Deze reis staat in mijn geheugen gegrift. Ik zal er over vertellen aan mijn kinderen en kleinkinderen. Heel veel dikke zonnige, Keniaanse, genietende kussen van je dochter Josefien.